

“กระแสโอมะ”

เทศน์ที่ สถานปฏิบัติธรรมป่าวิเวกสิกขาราม อ.พล จ.ขอนแก่น

พระอาจารย์วิชัย กัมมสุทโธ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๒

พูดเรื่องกายใจ จริงๆแล้วธรรมชาติของธาตุนะ มันเหมือนกันนะ ดูเสา
โทรศัพทล่ะ มันจึงเป็นทั้งเครื่องรับกับเครื่องส่ง แต่เสาโทรศัพทมันต่างจากมนุษย์ มัน
รับแล้วมันก็ส่ง มันทำหน้าที่แค่รับกับส่ง ดีไม่ดีมันไม่รู้เรื่องหรอก มันรับอย่างเดียว
ส่งไปอย่างเดียว ทีนี้อย่างโครงการเด็กนะ กังหันลมนี้ใช้ไหม มาเปลี่ยนเป็นพลังงาน
ไฟฟ้าได้ มันเปลี่ยนแปลงได้นะ ตัวที่มันเปลี่ยนแปลงเป็นพลังงานตรงนั้นนะ นั่น
แหละตัวอนิจจัง ความไม่คงที่อยู่ ความไม่เที่ยงนั่นเอง ทีนี้โลกของเราเนี่ย อันนี้พูดถึง
เรื่องธาตุก่อน ร่างกายเราเนี่ย คำว่าโลกในส่วนใหญ่พระพุทธเจ้าก็พูดถึงธรรมะ โลกนี้
คือชั้น๕ คือรูปนามกายใจเราเนี่ยเอง นี่เรื่องของโลก ในกายใจของเราเนี่ย มันเป็นธาตุ
อันหนึ่ง เขาเรียกว่าธาตุ ๔ ดินน้ำไฟลม อากาศธาตุคือช่องว่าง ไม่ใช่ลมนะคือช่องว่าง
แล้วก็วิญญาณธาตุคือธาตุรู้ นี่พระองค์เรียกว่าธาตุหมด ธาตุมันมีหน้าที่มันทำหน้าที่ของ
เขาอยู่ จึงบอกเหมือนโทรศัพทนะ เป็นทั้งเครื่องรับกับเครื่องส่ง คนทุกคนนี้เป็นทั้ง
เครื่องรับกับเครื่องส่ง โดยทั่วไปธรรมชาติ ทีนี้ถ้าจิตปุณฺณนี้ เมื่อรับมาแล้วไม่รู้เท่าทัน
มันก็พุ่งชานไปก็เป็นเครื่องส่งอีกทีหนึ่ง ส่งกระแสที่เป็นลบออกไปโดยเจตนาหรือไม่
เจตนาก็ตาม อันนี้อันหนึ่ง แต่ถ้าพระอรียเจ้าแล้วเมื่อรับมาแล้วนี่เหมือนคลื่นทะเล
กระทบฝั่ง ดับสูญไปทุกคลื่นทุกคลื่นไป คลื่นแต่ละคลื่นกระทบเข้ามาสู่ใจท่านแล้ว
ท่านก็รู้เหมือนปุณฺณทั้งหมดนะ แต่ท่านไม่มีความยินดียินร้าย ไม่มีความสำคัญมัน
หมายความว่าสิ่งนั้นเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ เห็นถึงความไม่มีความเป็นตัวตน มันเลยเหมือน
คลื่นทะเลกระทบฝั่ง กระทบฝั่ง กระทบฝั่งไปแล้วก็ดับสูญไป ดับสูญไปดับสูญไป สิ่ง
ที่ท่านส่งออกมาคือความดับสูญคือความว่างนั่นเอง จึงเป็นความสงบ เย็น นิพพานจึง
เรียกว่าดับ เย็น พระอรียเจ้าท่านไม่ส่งคลื่นที่เป็นลบออกไปไม่ว่าคลื่นจะมาบวกหรือลบ
กระทบเข้ามาสู่ใจท่านแล้วก็ดับสูญ ดับสูญ ดับสูญไป ท่านไม่มีความสำคัญมันหมาย
ในสิ่งเหล่านั้น จึงเห็นว่า จึงตรงกับพุทธพจน์ที่พระพุทธเจ้าแสดงเรื่องมหาสติปัฏฐาน
สูตร เห็นธรรมสักแต่ว่าธรรม ไม่ใช่สัตว์บุคคลตัวตนเราเขา ไม่มีความติดยึดในธรรม
นั้น ธรรมนั้น ตัณหาและทิฏฐิไม่สามารถจะอาศัยได้ เมื่อมันกระทบเข้ามา ถ้าเรายังมี

สมมติอยู่ยังมีความหลงอยู่ ก็จะหลงไปตามความเห็นที่มันปรุงขึ้นมา อันนี้ทุกข์ ฉันทุ
ทุกข์นะ อันนี้ฉันทุชนะ อันนี้ฉันทุไม่ชอบนะ อันนี้ฉันทุชอบนะ อันนี้ฉันทุไม่ยอมนะ มัน
จะไปตามคลื่นที่มันมา นี่เขาเรียกว่าหลง ทิฏฐิจึงครอบงำได้ เมื่อทิฏฐิครอบงำแล้ว
ตัณหาที่ทะยานอยากออกไปตามลักษณะของกิเลส เพราะฉะนั้นนี่พระอริยเจ้ากับปุถุชน
ต่างกันตรงนี้ เมื่อคลื่นมากระทบฝั่ง กระทบเหมือนกัน นั่นหลวงปู่มั่นเหมือนกัน ท่าน
ถูกโลกธรรมกระทบอย่างรุนแรง ก็กระแสโถมคลื่นจากภายนอกนั่นเอง ท่านจึง
พิจารณาแยกธาตุแยกขันธ์ จนจิตมันรวมลงถึงอัปนาแล้วถอนขึ้นมา บาลีพูดขึ้นมา
บอกท่าน “พระอริยเจ้ากับปุถุชนนี้ไม่ต่างอะไรกัน ย่อมถูกโลกธรรมกระทบเหมือนกัน
ต่างกันตรงที่ปุถุชนหวั่นไหว พระอริยเจ้าไม่หวั่นไหว” เพราะไม่มีตัวเข้าไปรับ ให้อริยเจ้า
เอาไว้ถ้าเราอยากเป็นพระอริยเจ้าต้องเดินตามรอยพระพุทธ คือพระผู้มีพระภาคเจ้าที่
ท่านตรัสรู้ไป ท่านนำพระธรรมมา เดินตามรอยพระธรรมแล้วก็พระสงฆ์ที่ท่านปฏิบัติ
ปฏิบัติชอบ ที่ท่านบรรลุแล้วท่านอยู่อย่างไร นี่คือความจริง เพราะฉะนั้นอาตมาจึงเคย
พูดให้ฟังอยู่แล้วว่า โลกนี้เป็นโลกของอวิชชา ที่พูดนี้พูดเพื่อให้เข้าใจ ตั้งสติฟังนะ
โลกนี้เป็นโลกของอวิชชา เป็นโลกของความเป็นตัวตนความหลง ย่อมมีกระแสทั้ง
โลกะโทสะโมหะ เป็นกระแสลบ บางขณะก็จะมี บางขณะก็จะมี เมื่อจิตนั้นเป็น
กุศลกระแสก็จะเป็นบวกออกมา เมื่อจิตเป็นอกุศลกระแสมันก็เป็นลบ พระอริยเจ้า
หรือผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ถ้าเทียบดูแล้วน้อยมากเมื่อเทียบกับมนุษย์หกเจ็ดพันล้านคน
กระแสลบเหล่านั้นต้องมี โลกธรรมตรงนี้เราห้ามไม่ได้ เพราะมันเป็นอนัตตา มันไป
ตามเหตุปัจจัย เมื่อจิตนั้นเป็นอกุศลย่อมเป็นกระแสอกุศล จะให้เป็นกระแสกุศลไม่ได้
นั่นแหละคืออนัตตาบังคับไม่ได้ ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวตนของเรา มัน
ออกมาทุกขณะ เรามีหน้าที้อย่างเดียว ไม่ใช่มีหน้าที่จะไม่ให้มันมานะ เหมือนเสา
โทรศัพท์ มันไม่มีหน้าที่บอกคลื่นโทรศัพท์อย่างมานะ มันมีหน้าที่อย่างเดียวคือไม่รับ รู้
แล้วละ รู้ละ เนาะสำคัญตรงนี้ เพราะฉะนั้นจึงตรงกับที่ท่านได้บาลีพูดขึ้นมาบอกท่าน
พระอริยเจ้ากับปุถุชนย่อมถูกโลกธรรมกระทบเหมือนกัน พระอริยเจ้าต่างจากปุถุชน
ตรงที่ท่านไม่หวั่นไหว ปุถุชนหวั่นไหว เมื่อหวั่นไหวก็ฟุ้งซ่านไป ฟุ้งซ่านไปจึงเป็น
วิภวตัณหา ภวตัณหา กามตัณหาตลอดเวลา การถูกธรรมารมณ์ที่เป็นอกุศลนั้น
ครอบงำจิตนี้ จึงตรงกับที่บาลีว่า “จิตตัง ปะภัสสะรัง อาคันตุเกหิ กิเลสเสหิ อูปกิเลสเสหิ”
จิตตัง ปะภัสสะรัง จิตตังเดิมประภัสสร อาคันตุเกหิ กิเลสเสหิ กิเลสจรมมา คำว่า

อาคันตุกะคือผู้มาเยือน ก็คือกิเลสนั้นจรมาปกปิดจิต อุปกิเลสดี อุปกิเลสเมื่อเราหลง อาคันตุกะ เหมือนคนมาพูดให้เราฟังเราหลงเมาคำพูดเขา หลงไปตามคำพูดเขา แต่อันนี้ เทียบภายนอก แต่ภายในคือเราหลงธรรมารมณีนั่น เมื่อหลงตัวนั้นเกิดขึ้นจึงเกิด อุปกิเลสเกิดขึ้นในจิต อุปกิเลสที่เกิดขึ้นแล้วก็ทำให้จิตนั้นเศร้าหมอง เข้าใจยัง เหมือน เมฆบังพระจันทร์ พระจันทร์เขาอยู่ของเขาย่างนั้น แต่เมฆมันจรมาบังแล้วมันก็ผ่านไป ให้รู้จัก ผู้ภาวนาต้องรู้จักตรงนี้ ถ้าไม่รู้จักตรงนี้ปฏิบัติไปไม่รู้ก็ภพที่ชาติก็ไม่มีทางพ้น จากกองทุกข์ หลวงพ่อจึงเขียนไว้ว่าโลกธรรม๘ มรรค๘เป็นคู่ปรับกับโลกธรรม๘ ศีลสมาธิปัญญาคู่ปรับกับโลกโทษหลงนั่นเอง ศีลคือสติตั้งมั่นเป็นปกติ ไม่หลงไปเล่น เป็นปกติ สมาธิตั้งมั่น จิตไม่หลงไปเล่นในอารมณ์ ปัญญาวิจยอารมณ์นั้นแล้วก็ปล่อยวาง รู้ตามความเป็นจริง นั่นคือศีลสมาธิปัญญาเป็นคู่ปรับกับโลกโทษหลงนั่นเอง หรือ มรรค๘เป็นคู่ปรับกับโลกธรรม๘ ยกตัวอย่างง่ายๆ อย่างเช่น สัมมาวาจา เมื่อโงะคือ กระแสที่เป็นลบเข้ามาสิงจิตแล้ว เขาเรียกมารเข้ามาสิงจิต มันจะให้คิดคิดเห็นผิด คิด ผิดแล้วก็พูดผิดทำผิด เมื่อจะพูดผิดออกมาเราเจริญมรรคคือองค์๘ สัมมาวาจา ไม่พูด เท็จ ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดเพื่อเจ้า มรรค๘ตัวนี้จะควบคุมวาจาตรง นั้นนะ ไม่ให้ออกไปตามอำนาจฝ่ายดำที่มันสิงจิต คือมารสิงจิต นั่นแหละคู่ปรับเข้าใจ ยัง สัมมากรรมมันตะ สัมมาอาชีพะคือกายกรรม กายกรรมที่เป็นทุจริตที่มันจะผลัดกัน ออกไปเพื่อจะทำกรรมชั่ว ก็ถูกสัมมากรรมมันตะ สัมมาอาชีพะควบคุมอยู่ นี่ที่นี้มันคิดผิด มันก็จะถูกสัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะคือความดำริ ความตั้งตนไว้ชอบนั่นเองควบคุมอยู่ สัมมาวายามะ ความเพียร สัมมาสติ สัมมาสมาธิตั้งมั่น ทำจิตเขาอยู่ภายในจิต เพื่อไม่ หลงไปตามอำนาจฝ่ายดำ อำนาจของธรรมารมณีนี่เป็นลบอยู่ขณะนั้น เหตุนี้มรรค๘ จึงเป็นคู่ปรับของโลกธรรม๘ เข้าใจยังที่นี้ ฉันทธิบายให้ฟังหมดแล้วนะ เหตุนี้คน ปฏิบัติให้รู้จักตรงนี้แล้วจะเข้าใจ สติ ความเพียร สมาธิ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ ทำตัวนี้จะหมุนเข้าไปอยู่ในจิตนั้น เพื่อถอดถอนความเห็นผิด ถอดถอนการที่จะไปตาม อำนาจฝ่ายดำที่มันสิงสู่เข้ามา เขาเรียกว่ามาร จึงไม่ตามมารไป ทำจิตเขาอยู่ขณะจิตนั้น เพราะฉะนั้นจึงตรงกับพุทธพจน์บอกไว้ว่า “เธอจงมีตนเป็นที่พึ่งเกิด เธอจงมีตนเป็นที่ เเกะ เธอจงมีธรรมเป็นที่พึ่งเกิด เธอจงมีธรรมเป็นที่เกาะ” เมื่อเราเจริญอย่างนี้ ก็คือมี ตนนั่นเองเป็นที่พึ่ง อตตานิ อตตะโน นาโถ มีตนเป็นที่เกาะ สติสัมปชัญญะสมาธิ ตั้งอยู่ในกายใจไม่ออกไปข้างนอก ไม่ส่งนอก นี่เท่ากับละสมุทัยอยู่ จิตที่ส่งนอกเป็น

สมุทัยทั้งหมด คิดจะไปในันไปนี้ คิดจะอย่างนั้นอย่างนี้ คิดสารพัดเป็นสมุทัยหมด นี้จะบอกให้ นี่มันจะอยู่ในตรงนี้ สติอยู่ในกายนี้ สมาธิอยู่ในกายนี้ ปัญญาอยู่ในกายนี้ วิจัยอยู่อย่างนั้น ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนเห็นแจ้งรูปนามขั้น๕นี้คืออะไร เมื่อเห็นแจ้งรูปนามขั้น๕ตรงนี้แล้ว กระแสแห่งโอฆะ กระแสแห่งอวิชชาจะไม่สามารถครอบงำจิตนั้นได้ จิตที่หลุดพ้นจากอวิชชาจึงเป็นจิตที่หลุดพ้นให้จำเอาไว้ พิจารณาให้มาก เพราะฉะนั้นอาตมาจึงพูดให้ฟัง จึงเน้นมาก อย่าไปข้างนอก อย่าไปไหน ปักหลัก มันหลอกทั้งนั้นนะ คนถ้าไม่เห็นแจ้งตรงนี้พูดอย่างนี้ไม่ได้นะ จึงพูดให้ฟัง อย่าไปข้างนอก ถ้าไปข้างนอกเสียท่ามัน ทีนี้เทียบเคียงให้ฟัง เหมือนเมล็ดพืช เมล็ดผัก เคยปลูกผักกันไหม โยมเคยปลูกผักกันไหม เคยเห็นไหมเมล็ดผักมันอยู่ในกระป๋อง เคยดูข้างกระป๋องมันไหม มันเขียนว่ามีวันหมดอายุของการงอก เมื่อเอาไปปลูกหมดอายุมันจะไม่งอกใช่ไหม เพราะธรรมชาติของเมล็ดพืชมันมีระยะของการงอกใช่ไหม นี่นี่คือเมล็ดพืช เมล็ดนั้นนี่ ถ้าอยู่ในกระป๋องจนพ้นระยะงอกเอาไปปลูกจะงอกไหม นั่นแหละเหมือนอโหสิกรรม ทีนี้ถ้าเอาเมล็ดนั้นไปลงดิน มีดินมีน้ำ มีอากาศที่เหมาะสม งอกไหม (งอก) ฉนั้นใดฉนั้นนั้น ฉนั้นจะเทียบให้ฟัง เมล็ดพืชตัวนั้นคืออวิชชา คือกระแสโอฆะ ถ้ากิเลสนอกก็คือกระแสโอฆะภายนอกที่เป็นลมมา เข้าใจยังละ คลื่นที่เป็นลมมาถึงจิตนะ ที่มันมาปกคลุมจิต อาคันตุเกหิกิเลสหินั่นเอง เมล็ดพืชนั้นนะเหมือนกิเลสนอก เหมือนกิเลสตัวกิเลส ดินน้ำอากาศคืออะไร ดินน้ำอากาศดินน้ำนี่ธาตุดินธาตุน้ำ อากาศคืออะไร ธาตุลมกับธาตุไฟ ความอบอุ่นนั่นเอง ไข่ไหมมันมีอยู่ตรงนั้น ธาตุทั้ง๔นี้เป็นเหตุปัจจัยร่วม เหตุปัจจัยแรกคือเมล็ดพืช เหตุปัจจัยร่วมคือดินน้ำอากาศ เมื่อสองส่วนนี้ประสมกันเมล็ดพืชงอกไหม นี่เขาเรียกเหตุปัจจัยถึงพร้อม เหตุนั้นดินน้ำอากาศก็เหมือนธาตุทั้ง๔ในกายใจเรานี้คือขั้น๕นั่นเอง ดินน้ำอากาศเหมือนขั้น๕นะ ให้จำเอาไว้เลย ดินน้ำอากาศนี้เหมือนขั้น๕ เมื่อเราเห็นว่าขั้น๕นี้เที่ยง ขั้น๕นี้ดี ขั้น๕นี้เป็นของเรา เป็นเรา เป็นตัวตนของเรา นั่นคือมีดินน้ำอากาศพร้อมที่จะให้เมล็ดพืชงอก เมื่อเมล็ดพืชหล่นเข้ามาเมื่อไหร่ยอมงอกฉนั้นเหตุนี้ผู้ที่ต้องการความพ้นทุกข์ต้องวิจัยรูปนามขั้น๕นี้ ให้พิจารณาเป็นธาตุ๔ ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวตนของเรา เป็นสักแต่ว่าธาตุ พิจารณาเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณว่าเป็นสักแต่ว่านามธรรมอันหนึ่ง เกิดแล้วก็ดับไป เป็นอนิจจัง เป็นอนัตตา ถ้าพิจารณาอย่างนี้เท่ากับไม่ให้ดินน้ำอากาศไข่ไหม เมื่อไม่มีดินน้ำอากาศเมล็ดพืชมีงอกได้

ไหม นี่จึงบอกแต่แรกแล้วว่า โลกนี้เป็นโลกอวิชชา เราห้ามไม่ได้กระแสที่เป็นลบมา เราห้ามไม่ได้นะ แต่ต่างกันตรงที่พระอรียเจ้าท่านเห็นแล้วว่าขันธ๕เป็นอนิจจัง เป็นอนัตตา ไม่ใช่ของท่าน สักแต่ว่าธาตุ เมื่อท่านเห็น มันกระทบมา มันก็ไม่รับ มันก็ดับกระทบมาก็ดับเหมือนคลื่นกระทบฝั่ง มันต่างกันตรงนี้ แต่ปัญชนี้ยึดขันธ๕รูปนาม เพราะฉะนั้นการปฏิบัติธรรมทำไมต้องพิจารณารูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณให้เป็นธาตุ๔ เป็นธาตุ๕ ทำไมต้องไปพิจารณาให้เห็นความไม่เที่ยง ความไม่ใช่ของตัวตน ไม่ใช่ของเรา ทำไมท่านไปพิจารณาอันนั้น นั่นแหละคือการเทียบอุปมาเหมือนไม่ให้ดินน้ำอากาศเป็นปัจจัยต่อเมล็ดพืชคืออวิชชานั้นเอง เข้าใจยัง เพราะฉะนั้นทำไมเราต้องพิจารณารูปนามขันธ๕ วางเมื่อไหร่ต้องพิจารณามัน ต้องฝึกสติเพื่ออะไร ฝึกสตินี้คือยามเฝ้าบ้าน เมื่อโจรมาเข้าบ้านสติเหมือนผู้เฝ้าบ้านตื่นอยู่ก็จะเห็นโจร ปัญญาคืออาวุธที่จะทำลายโจรตรงนั้น นั่นสติจึงต้องอยู่ตาคูงมูกลิ้นกายใจ เพราะฉะนั้นสตินั้น โจรจะเข้าบ้านได้เพราะยังมีบ้านใช่ไหม ถ้าสติปัญญาอันวิจยธาตุ๔ขันธ๕รูปนามตัวนี้สลายไปหมดแล้ว ไม่มีความเป็นของเรา เป็นเรา เป็นตัวตนของเรา ก็เหมือนไม่มีบ้าน รือบ้านหมดนั่นเอง เพราะฉะนั้นโจรมันจะเข้าบ้านได้ไหม มันไม่มีบ้านให้มาเข้า นั่นฉันใดนี่ฉันทัสนะแต่ละลักษณะให้ฟัง นี่เป็นภาคปฏิบัติส่วนๆนะ ถ้าใครเข้าใจแล้วต้องปฏิบัติเดินตามนี้ ถ้าไม่เดินตามนี้ยังวิ่งออกไปก็จะตรงกับคำว่า อะเนกะชาติสังสารังฯ ตามค้นหาไม่มีที่สิ้นสุด พระองค์ตามมาแล้วเป็นอนเกชาติ ท่านไม่พบตัวมัน ถ้าจะพบตัวมันต้องเดินอย่างนี้ นี่คือภูมิวิปัสสนาล้วนๆนะ นี่ฉันเทียบให้ฟังหมดเลย เพราะฉะนั้นโอชะภายนอก โลกธรรมที่มันมากกระทบมันมีอยู่ตลอด เราหนีไม่พ้นหรอกนะ แต่สติปัญญาวิจยกายใจตัวเองเห็นแจ้งแล้ว เหมือนไม่ให้ดินน้ำ เมล็ดพืชนั้นก็เหมือนอยู่ในกระป๋อง กระทบมาหมดกำลังมันนะ มันก็ดับสูญ เหมือนคลื่นกระทบฝั่ง ดับสูญไปทุกลูก ทุกลูกไป เข้าใจยัง นี่แหละการปฏิบัติต้องปฏิบัติแบบนี้ เพราะฉะนั้นนี่จึงพูด ซึเหมือนกันจึงบอก อย่าไปทำอย่างนี้นะ อย่าทำอย่างนั้นนะ ให้พิจารณาอย่างนี้ อย่างนั้นเพื่ออะไร ก็เพื่อไม่ให้ดินน้ำอากาศแก่เมล็ดพืช เข้าใจยัง ให้วิจยขันธ๕ตรงความเป็นจริง ตามความเป็นจริงคือเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ตัวตน เมื่อพิจารณาตรงนี้บ่อยๆเข้า ก็ไม่ให้ดินน้ำอากาศมัน เข้าใจยังละ โลกธรรม๘ มันมากระทบมันก็ทำอะไรไม่ได้ ดับสูญ ดับสูญ นี่แหละซึ่งตรงกับที่หลวงปู่มันท่านก็เดินเหมือนกัน ท่านจึงพิจารณาจิตท่าน พิจารณากายแยกกายแยกจิตจนมันรวมลง

ไป มันปล่อยวางรูปนามหมด รวมเข้าไปสู่อัปปนาแล้วมันถอยออกมาอยู่อุปัชฌาระ บาลี จึงผูกขึ้นมาบอกว่า พระอริยเจ้ากับปุถุชนย่อมถูกโลกธรรม๘กระทบเหมือนกัน แต่พระอริยเจ้าต่างจากปุถุชนตรงไม่หวั่นไหว เพราะท่านเห็นความจริงของดินน้ำอากาศหมดแล้ว ของธาตุ๔ชั้น๕หมด มันจึงไม่มีที่รองรับมาร บ้านไม่มีมารก็เลยไม่มีที่เกาะเข้าใจยังละ ทำไมต้องพิจารณารูปนามชั้น๕ตรงนี้ นี่พูดเหตุผล ฉันทพูดแผนที่ให้ฟังครบวงจรหมดนะ ที่นี้ภาคปฏิบัติวิธีการ ต้องไปสำเหนียกต้องเตือนสติตนเอง ตั้งสติจะให้มีมันคง ไปแก้ไขตัวเองแต่ละขณะๆ ไปประลิกอยู่ทุกขณะ ไม่นั่นจะไปตามมันตลอด ไปตามมันตลอด การกระทำของคนในโลกนี้ มันมีการกระทำที่เกิดจากสติปัญญา ล้วนๆนี่น้อยนะ มันมีการกระทำการคิดพฤติกรรมบางอย่าง ที่เกิดจากสติปัญญาล้วนๆ ไม่มีโลก โกรธหลงนี่น้อยนะ จะมีอยู่ส่วนน้อยมากที่ทำด้วยสติปัญญาล้วนๆ เพราะฉะนั้นเราอยู่ในโลกนี้จึงต้องวินิจฉัย ได้ยินได้ฟังได้อะไรมา ทุกอย่างต้องใช้ สติปัญญาวินิจฉัยลงสู่หลักธรรมหมด ไม่นั่นเราจะหลงไปตามกระแสโลก นี่ฉันมาสร้างวัด ก่อนจะมาเข้ามาทำถนน เขาทำลูกศรนี้ชี้เลย สวนกันอย่างนี้ให้เห็นเลยนะ แล้วเห็นพระยืนอยู่องค์หนึ่ง นี่ละคือกระแสโลกกระแสธรรมมันสวนกัน เพราะฉะนั้น ถ้าเราไม่ใช่สติปัญญาวินิจฉัยให้รอบคอบ เราต้องไปตามกระแสโลก เมื่อไปตามกระแสโลกเมื่อไหร่ กรรมตัวนี้ต้องใช้ เพราะมันเป็นกรรมอยู่แล้ว จึงทำให้เนิ่นช้า กรรมตัวนี้ทำให้เนิ่นช้า บางคนปรารถนาพ้นทุกข์ในชาตินี้ก็ไม่มีพ้นทุกข์เลยไปสร้างกรรม เลยไป อิกยาวไกลไม่รู้อีกก็ภพก็ชาติ แล้วต้องไปใช้หนี้กรรมตัวนี้อีก หมดหนี้กรรมตรงนี้แล้ว ค่อยจะมาเริ่มเข้ามาปฏิบัติเพื่อพ้นทุกข์ใหม่ เพราะอะไร นี่ให้จำไว้ให้ดี ให้พิจารณาให้ มันคง เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงตรัสเรื่องกาลามสูตร ไม่ให้เชื่อเพราะว่าเป็นเรื่อง ปรัมปรา ไม่ให้เชื่อเพราะมันเชื่อตามกันมา ไม่ให้เชื่อเพราะน่าเชื่อถือ ไม่ให้เชื่อเพราะ คาคคะเน ไม่ให้เชื่อเพราะเข้าความเห็นเราได้ แม้แต่ความเห็นเราก็ยังไม่ให้เชื่อ ถ้าให้ เชื่อตรงนี้ปั๊บ มันจะเป็นในให้ดินน้ำอากาศต่อเมล็ดพืชทันที ให้เชื่อด้วยเหตุด้วยผลด้วย ความจริงคือสังขธรรมตรงนั้น แล้วไปลองประพฤติกปฏิบัติดู ถ้าเป็นจริงก็เชื่อ ก็กลับไป ปฏิบัติไป เท่านั้นนะ พระองค์ให้หลักวินิจฉัยไว้ตลอด เพราะอะไร เพราะโลกนี้มันมี อวิชชาเป็นยาตำแหรงอยู่ทุกขณะที่เราเห็น ทางตาหูจมูกลิ้นกายใจนะ ไม่ใช่แบบล้วนๆ นะ สติปัญญาล้วนๆไม่ใช่ซะ เพราะฉะนั้นเราจะต้องถูกยาตำแหรงมันเอาตีมาหลอก ก่อน แต่มันมียาตำแหรงนี่ออกทีหลัง นั่นนะต้องวินิจฉัยให้มาก ให้ถ่องแท้แล้วเราก็จะ

เข้าใจ เขาจึงบอกฉันนะ องค์โคตมพระสัมพุทธะ บริสุทธิบุคคลผู้ส่องไส ตัดกิเลสมาร อย่าให้
มารได้ช่อง นี่แหละคือเหตุปัจจัย ถ้าเราอ่านเหตุปัจจัยออกหมด นั่นคืออนัตตาธรรม
เราวางให้ถูกลักษณะของเหตุปัจจัยนั้น นั่นล่ะคืออนัตตาธรรม ธรรมเหล่าใดเกิดแต่เหตุ
เมื่อเหตุดับผลดับ เมื่อเรารู้ว่าเหตุคืออะไร เราดับที่เหตุ ไม่ใช่ดับที่ผลนะ เข้าใจยัง เมื่อ
เมล็ดพืชจะเกิดได้ เพราะดินน้ำกับเมล็ด เมล็ดเราห้ามไม่ได้ แต่ดินน้ำอากาศไม่ให้
โอกาสมันคือปัจจัยมันนั่นเอง มันก็ไม่งอก นี่คือการดับที่เหตุ เข้าใจยัง นั่นล่ะการปฏิบัติ
ธรรมต้องอย่างนี้ เพราะนั่นจิตใจเขาจะไม่มีใฝ่ไปที่ไหนเลย เมื่ออะไรมากระทบไม่ว่า
รุนแรงหรือไม่รุนแรง เขาจะวิจัยกายใจดินน้ำอากาศนี้ตลอด ธาตุทั้ง ๔ รูปนามขันธ์ ๕ นี้
ตลอด ให้ลงสู่ความเป็นอนิจจังอนัตตาตลอด เมื่อกระทบเท่าไร มารกระทบมา
เท่าไร บารมีจะแก่กล้าขึ้นเท่านั้น ขันติบารมีจะหนักแน่นขึ้นเรื่อยๆ เพราะอะไร
เพราะเขาวิจัยลงสู่ธาตุ ๔ ขันธ์ ๕ เป็นอนิจจังอนัตตาไปตลอด จึงเป็นประโยชน์ตลอด
เข้าใจยัง ไม่ใช่กระทบแล้วตามมัน กระทบแล้วตามมันตลอด แล้วไม่รู้ด้วยว่ามันมาจาก
ไหนเป็นยังไง เหตุเพราะอะไรไม่รู้อีก ตัวนี้เลยพลาดทำอะไร เสียใจมันไง เลยต้อง
ไปใช้กรรมนะ แค่วัวเดียวนี่อย่าประมาทนะว่ามันไม่สำคัญ วัวเดียวนี่ไปใช้กรรมอีก
เป็นอเนกชาติเลยนะ จะบอกให้ ถ้าวัวเดียวเห็นถูกต้องบีบ ตัดภพตัดชาติเป็นอเนก
ชาติเหมือนกัน เหมือนโศดาปัตติมรรคเกิดวัวเดียวเท่านั้นนะ ขณะจิตเดียวเหลือเจ็ด
ชาติ จากอสงไขยหนึ่งเหลือเจ็ดชาติ วัวเดียวเท่านั้นแหละอย่าประมาท ตั้งความเห็น
ให้ถูกต้องให้ตรง ฉันจึงพูดให้ฟัง อตตสัมมาปณิธิ ตั้งตนไว้ชอบ ทิฏฐชุกัมม การทำ
ความเห็นให้ตรง การตั้งตนไว้ชอบ เป็นทางให้เกิดกุสะลัสสุปะสัมปทา กุศลถึงพร้อม
คือมรรค ๘ นั่นเอง เข้าใจยัง นี่พูดให้ฟังให้หมดแล้ว เอาไปประพฤติปฏิบัติไปพิจารณา
เอา เพราะฉะนั้นอย่าตามมันไป ความรู้ความเห็นทั้งหลายหัดวางซะ วางให้หมด อย่า
ตาม ถ้าวางเท่าไรเท่ากับหมดเหตุปัจจัยที่จะให้เมล็ดพืชงอก เพราะฉะนั้นอนุภาทิ
เสสนิพพาน นิพพานที่ไม่มีขันธ์ ๕ คือดับขันธ์ ๕ แล้วนี่ คือตายแล้วนี่ จึงไม่มีกระแส
โอฆะนี้จะแทรกซ้อนได้ แต่พระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่ ยังต้องถูกโลกธรรมกระแส
โอฆะนี้แทรกอยู่ แต่ท่านไม่รับ เพราะท่านพิจารณารูปนามขันธ์ ๕ ไม่ใช่ของท่านหมด
มารจึงไม่มีที่เกาะ กระเทือนได้แค่ธาตุขันธ์ท่าน ท่านก็คือใช้กรรมคือวิบากกรรมแค่นั้น
แต่ความรู้ความเห็นท่านแทรกไม่ได้ เพราะท่านหลุดพ้นไปแล้วเห็นถึงสุญตาหมด
เข้าใจยังล่ะ เพราะฉะนั้นนะทางปฏิบัติ ฟังให้คิณะม่วนนี้หรือเทปนี้พูดให้ฟัง นี่ฉันพูด

แบบครบวงจรนะ ไม่ได้พูดแบบวิธีปฏิบัตินะ พูดเหตุปัจจัยที่มันมากระทบเป็นอย่างไร เราจะแก้ไขตรงไหน เพราะอะไรเราต้องทำตรงนั้น ทำไมต้องเจริญสติ ทำไมต้องเจริญสมาธิ ทำไมต้องเจริญปัญญา ทำไมต้องวิจัยธาตุ๔ชั้น๕อายตนะ๖ตัวนี้รูปนามตัวนี้ ทำไมต้องวิจัย ก็เพราะว่าไม่ให้คินน้ำปัจจัยแก่เมล็ดพืชนั่นเอง เข้าใจยังละ นี่คือเหตุผลนี้นั่นพูดให้ครบวงจรแล้วนะ เหตุผลทุกอย่างให้หมดแล้ว ไปพิจารณาเอง ก็สมควรแก่เวลาแล้วจะได้มันเข้ามานะ.